

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **1) předseda Městského soudu v Brně**, se sídlem Polní 39, Brno, **a 2) Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 1. 2014, č. j. 30 A 111/2013 - 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou ze dne 21. 10. 2013, která byla v důsledku postoupení věci Krajským soudem v Českých Budějovicích doručena dne 5. 12. 2013 Krajskému soudu v Brně, se žalobce domáhá vydání rozsudku, dle kterého:

A) zakazuje se předsedovi Městského soudu v Brně, sídlem obecně známým, aby pokračoval v porušování žalobcova práva na řádné doručení písemnosti soudu a na racionální styk se soudem, a přikazuje se tomuto orgánu, aby obnovil stav před zásahem, ke dni, kdy dal pokyn používat vadné obálky se zeleným pruhem dle IMS (do vlastních rukou dle ust. § 50 občanského soudního řádu – č. 99/1963 Sb. – navíc s pokynem poště neukládat písemnost), v důsledku čehož byl přímo nesčetněkrát zasažen a nadále je poškozován v procesních vztazích – nespočet písemností mu nebylo a není dodáváno poštou i není připraveno k vyzvednutí na zvolené adrese;

B) určuje se, že pokyn Ministerstva spravedlnosti, č. j. 58/2009-OD-Org., i následný měnící pokyn, č. j. 145/11-OD-ST, vrcholného orgánu státní správy soudů, sídlem obecně známým v Praze, určený všem soudům mimo nejvyšších, je v naprostém nesouladu s právním řádem České republiky a jeho aplikací Městským soudem v Brně bylo a je neojediněle, nýbrž soustavně porušováno žalobcovo právo na řádné doručení písemnosti

soudu ve všech procesech, jichž byl či je účastníkem, a tento zásah organizační složky státu vzhledem k účinnosti pokynu trvá.

[2] Žalobce současně s podanou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, jako její součást, učinil návrh na vydání předběžného opatření podle § 38 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kterým:

A) přikazuje se České poště, IČ 47114983, sídlem Senovážné nám. 1, České Budějovice, aby se do doby rozhodnutí soudu o žalobě zdržela vracení jakékoli soudní písemnosti, vypravené žalovaným soudem a určené žalobci k dodání na adresu Poste restante, 370 03 České Budějovice, v době před uplynutím deseti kalendářních dnů od připravení k vyzvednutí (od příchodu listovní zásilky na poštu);

B) přikazuje se Ministerstvu spravedlnosti a předsedovi Městského soudu v Brně, aby do doby rozhodnutí soudu o žalobě okamžitě zastavili tisk, distribuci a používání obálky se zeleným pruhem typu III. (pokyn pod č. j. 145/11-OD-ST), anebo provedly takové organizační opatření, aby na obálkách určených pro doručování písemností fyzickým osobám nebyl viditelný pokyn pošty „neukládat“:

[3] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 7. 1. 2014, č. j. 30 A 111/2013 - 18, návrh žalobce na vydání předběžného opatření zamítl. V odůvodnění uvedl, že podmínkou pro vydání předběžného opatření coby mimořádného prostředku je hrozba vážné újmy, která však žalobcem nebyla tvrzena, ani doložena. Soud proto zamítl návrh na vydání předběžného opatření, protože žalobce neprokázal hrozící vážnou újmu.

[4] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 20. 1. 2014, ve které vytýkal soudu, že usnesení není řádně a přesvědčivě odůvodněno, protože soud pouze vylíčil petity žaloby a protože soud uvedl poznámky, které zdůvodnění zahrnovat nemá, přičemž ignoroval procesní řád. Stěžovatel namítal, že krajský soud zamlčel opodstatněnost nařízení předběžného opatření a jím navrhovaných důkazů. Soud proto nutí stěžovatele, aby si odůvodnění usnesení domýšlel. Stěžovatel dovozoval zmatečnost řízení před krajským soudem, protože všechny jeho věci řeší senát č. 30. Stěžovatel rozporoval rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu ohledně toho, že předseda soudu nevykonává správní činnost, že soudci rozhodují o způsobu doručování a že rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření je dočasné. Poučení o opravném prostředku v napadeném usnesení je podle stěžovatele vadné, protože rozhodnutí o odmítnutí návrhu je konečné; dočasným rozhodnutím by bylo pouze vyhovění návrhu.

[5] Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. „Kasační stížnost je dále nepřipustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.“

[6] K přípustnosti kasační stížnosti proti usnesení, kterým bylo rozhodnuto o návrhu na vydání předběžného opatření, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 - 35, v němž uvedl, že „rozhodnutí o předběžném opatření je rozhodnutím, které slouží k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků (§ 38 odst. 1 s. ř. s.), a to do doby, než se změní poměry nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo

pokračování

vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.). Rozhodnutí o předběžném opatření je tedy rozhodnutím dočasným, neboť předběžné opatření má pouze omezené trvání: není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl – jako v případě stěžovatele – návrh na vydání předběžného opatření zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé“

[7] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospívá k názoru, že je na místě kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 1. 2014, č. j. 30 A 111/2013 – 18, odmítnout, neboť je nepřipustná podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal důvod odchýlit se od této judikatury, přičemž argumentaci stěžovatele nepřisvědčil. O nepřipustnosti opravných prostředků byl přitom stěžovatel také v napadeném usnesení řádně poučen.

[8] Nejvyšší správní soud netrval v případě stěžovatele na zaplacení soudního poplatku a ani na splnění podmínky povinného zastoupení podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s, ačkoli nepřehlédl, že stěžovatel jako součást žaloby připojil žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů, protože vzhledem k osobě stěžovatele, který byl ke dni rozhodování účasten přibližně 1000 řízení před Nejvyšším správním soudem, je zjevné, že stěžovatel podmínky řízení o kasační stížnosti zjevně zná. I kdyby Nejvyšší správní soud o těchto žádostech samostatně rozhodl, nemohl by jim vyhovět, protože se v daném případě s ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu jedná o zjevně neúspěšný návrh podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2012, č. j. 8 As 75/2012 – 25, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 – 135. Vedení dalšího řízení by proto postrádalo jakéhokoli smyslu.

[9] Jelikož kasační stížnosti byla odmítnuta, podle ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu